

Svjatoslav:

Mlada pesem.

Oj oriskajmo, oriskajmo v mlado polje
zavriskajmo v gozde šumeče,
da sonce pogledalo bo čez gore,
zakaj se razmikajo megle dušeče.

Prepevajmo, pevajmo v svetlo ravan,
vse ceste razmikajo v eno se smer,
vse luči gorijo za veliki dan,
ko božji poslanec prinesel bo mir.

Oj roke razpnite na hribu, ljudje,
oj roke razpnite kot križ vrh planine,
da zvezde ujamate v mlade roke,
da z njimi zacvetete v božje višine.

Joža Vovk:

Dobro jutro.

Dobro jutro, sončece,
oj, zaspanček ti, zaspani.
daj, povej, skrivnost oznani,
kaj si sanjal ti to noč?

Nas je mraz za peč pognal,
pa smo malo pokramljali,
veš, smo sanjali o tebi,
o tebi, veš, in o pomladi.

Dobro jutro, Bog ga daj!
Kaj sem sanjal, naj povem?
S pomladjo sem — nevesto svojo
šel na dolgo, dolgo pot.

Hodil sem po svetlih gajih,
hodil po cvetočih rajih,
pa je vetrič pripihljal,
mi o vas pošepetal.

Povabil svojo sem nevesto,
šla sva na nebeško cesto,
dobro jutro, Bog ga daj,
— k vam se vračava nazaj.

Mirko Kunčič:

Deklica spušča balončke.

Balonček moj zlati, odjadraj
visoko pod sinje nebo!
Tam solnce nebeško pozdravi,
povej mu, da mi je hudo.
Že mesec dni črni oblaki
ga vsega zastirajo,
že mesec dni rože na ortu
od tuge umirajo.

In očka moj tudi bolan je.
Glej, lica vsa bleda ima.
Naj pride, naj zlatega zdravja
mu solnce dlan zorhano da.
Balonček moj, vrni se kmalu.
Nestrpno bom čakala.
Če v raju vse dobro opraviš —
od sreče bom plakala.

Svjatoslav:

Vija, vaja.

Vija, vaja, konja sedlaj, Sredi trate jo pustimo, Vija, vaja, v naši zemlji
pojdemo čez hribe zlate, rože krog nje nasadimo, hodi tujec s črno brado,
pa pripeljemo nedeljo, zvezde stresemo z neba, vija, vaja, konja sedlaj,
na pojoče naše trate. da svetlo bo in ne temà. gremo po nedeljo mlado.